

Лис і кіт

Брати (Якоб і Вільгельм) Грім

Одного разу кіт зустрів у лісі лиса та й думає собі: "Лис такий розумний, такий досвідчений" його весь світ шанує. Треба й мені бути привітним до нього". От він і каже:

— Добрий день, любий пане лисе! Як вам живеться? Як ваше здоров'ячко? Як даєте собі раду за теперішньої дорожнечі?

Лис набундючився, зміряв кота поглядом з голови до п'ят і довго мовчав, наче зважував, варто йому відповідати чи ні. Нарешті сказав:

— Ох ти ж нікчемний дахолазе, йолопе рябомизий, очмано сухоребра, мишачий постраху, що ти собі надумав? Ти зважуєшся питати мене, як мені живеться? Та хто ти такий? Що ти вмієш? Скільки ти мистецтв опанував?

— Тільки одне, — скромно відповів кіт.

— І що ж то за мистецтво? — спитав лис.

— Коли на мене нападуть собаки, я вмію видряпатись на дерево і врятуватись від них.

— І оце все? — сказав лис. — Я опанував сто мистецтв, а крім того, маю ще цілий мішок хитрощів. Мені шкода тебе. Ходи зі мною, я тебе навчу, як рятуватись від собак.

А тим часом з-за пагорба з'явився мисливець з чотирма собаками. Кіт миттю видряпався на дерево і сховався на самому вершечку, серед густого листя.

— Розв'яжіть свій мішок з хитрощами, пане лисе, швиденько розв'яжіть! — гукнув він лисові.

Та було вже пізно. Собаки наздогнали лиса й схопили його.

— Ех, пане лисе, — мовив кіт, — не допомогли вам ваші сто мистецтв. А якби ви вміли видряпуватись на дерево так, як я, то нічого б вам не сталося.

Переклад Євгена Поповича